

Sygn. akt I C 221/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Kamila Starosta

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. K.**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powoda F. K. na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. kwotę 606 zł (sześćset sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 221/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 października 2014r. – powód F. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 22 czerwca 2013r. doszło do kolizji, w której motocykl marki Y. o nr rej. (...), należący do powoda, został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, który odmówił wypłaty odszkodowania uzasadniając decyzję możliwością uszkodzenia motocykla powoda w innych okolicznościach niż podane w zgłoszeniu szkody. Wyjaśnił, że pozwany w dniu 3 lipca 2013r. sporządził wycenę, w której określił wartość rynkową motocykla na dzień 15 marca 2013 r. na kwotę 6.600 zł. W dniu 31 lipca 2013r. pozwany wydał decyzję odmowną, co do przyznania odszkodowania argumentując to faktem, że w podanych przez powoda okolicznościach nie mogło dojść do kolizji ze sprawcą szkody. Powód wskazał, że w jego imieniu F. S. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. Biura Pomocy Prawnej i Dochodzenia Odszkodowań w S., którego ustanowił swoim pełnomocnikiem, pismem z dnia 31 października 2013r. odwołał się od decyzji pozwanego towarzystwa ubezpieczeń i wniósł o wypłatę bezspornej kwoty odszkodowania. W odpowiedzi na pismo pełnomocnika powoda pozwana podtrzymała swoje stanowisko. Zgodnie z oświadczeniem powoda dochodzi on roszczenia w wysokości 2.000 zł tytułem rekompensaty szkody w postaci uszkodzenia motocykla marki Y. o nr rej. (...). Wskazał nadto, że kwota ta nie wyczerpuje całości jego roszczeń związanych z przedmiotową szkodą. Uzasadniając

roszczenie w zakresie żądania odsetek powołał się na art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz.392 z póź.zm.) podnosząc, iż w dacie wykonania wyceny pozwany posiadał już informacje o szkodzie, w związku z tym 30-dniowy termin do wypłaty upłynął w dniu 02 sierpnia 2013r. Stąd żądanie odsetek ustawowych od dnia następnego t.j. 03 sierpnia 2013r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 marca 2015r. (k. 69-72) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

W uzasadnieniu zakwestionował zasadność żądania powoda. Strona pozwana wskazała, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 25 czerwca 2013r. i zostało zarejestrowane pod numerem (...).Przeprowadzono postępowanie sprawdzające zarówno, co do zasadności jak i co do wysokości szkody, która jako szkoda całkowita została oceniona na wysokość 4.500 zł. Nadto zlecono rzeczoznawcy J. S. dokonanie opinii, w której wykluczył on, aby uszkodzenia motocykla miały powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda. Rzeczoznawca wskazał na zasadniczą sprzeczność między twierdzeniem poszkodowanego, a rzeczywistym stanem w zakresie widoczności na drodze w dniu zdarzenia. F. K. wskazał, że pojazd marki A. zauważył dopiero w chwili, gdy pojazd ten znajdował się już w połowie szerokości jego pasa ruchu, zaś z dokumentacji zdjęciowej jednoznacznie wynika, że widoczność zarówno od strony kierującego motocyklem, jak i od strony kierującego samochodem marki A. była dobra. Z uwagi na powyższe oświadczenie, że uczestnicy zdarzenia w przedstawionych okolicznościach mogli się nie zauważyć (prędkość poruszania się - motocykl 50km/h, samochód 10 km/h) polegają na nieprawdzie. Nadto pozwany wskazał, że rzeczoznawca dostrzegł również, że powód pomimo podnoszenia dużego doświadczenia w kierowaniu motocyklu, nie potrafił podać przybliżonej odległości, w jakiej się znajdował, kiedy po raz pierwszy miał zauważyć pojazd marki A.. Nie potrafił również opisać pojazdu, który miał jechać naprzeciwko niego. Strona pozwana wskazała również na rozbieżność między oświadczeniem powoda i świadka zdarzenia M. K. w zakresie odholowania motocykla. Świadek stwierdził, że motocykl był sprawny na tyle, by można było nim jechać, a według oświadczenia powoda pojazd został odholowany. Pozwany wskazał, że uszkodzenia pojazdu nie są charakterystycznymi dla tego typu wypadków skutków – np. nie ma zarysowań tłumika, a okoliczności nie uzasadniają twierdzenia, aby szkoda powstała z winy kierującego pojazdem marki A., co jednocześnie implikuje brak odpowiedzialności po stronie pozwanej. Zaakcentowano, iż nie bez znaczenia w tej sytuacji jest to, iż uczestnicy zdarzenia nie powiadomili o jego przebiegu i skutkach policji, brak zatem obiektywnych dowodów potwierdzających twierdzenia powoda w tym zakresie.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 25 czerwca 2013r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. odnotowało zgłoszenie o szkodzie z dnia 22 czerwca 2013r., w której uczestniczyły prowadzony przez F. K. motocykl marki Y. o nr rej. (...) oraz prowadzony przez R. G. samochód marki A. (...) o nr rej. (...).

W zgłoszeniu szkody jako sprawcę wskazano kierującego pojazdem marki A. R. G., podając, że zajechała drogę motocyklowi, a kierujący motocyklem przewrócił się na prawy bok w momencie gdy próbował uniknąć zdarzenia. Uszkodzeniu uległ pług dolny prawy, prawa owiewka, czacha, tłumik, prawy sek. kierownicy i pasażera, pokrywa sprzęgła, wypełnienie plastikowe, kombinezon, kask, rękawiczki, buty, telefon komórkowy iPhone A.. W zgłoszeniu wskazano, że R. G. prowadziła pojazd należący do syna W. G., który jechał razem z nią i siedział na miejscu pasażera.

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. przeprowadziło postępowanie wyjaśniające, powołało rzeczoznawcę i w konsekwencji nie przyjęło odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie motocykla marki Y.. Zakład ubezpieczeń w oparciu o opinię rzeczoznawcy uznał, że do uszkodzenia pojazdu nie mogło dojść w okolicznościach wskazanych przez kierującego motocyklem. Zakład ubezpieczeń powoływał się przy tym na następujące okoliczności: brak wezwania policji na miejsce zdarzenia; brak kontaktu ze sprawcą szkody, który potwierdziłby wersję wydarzeń; brak charakterystycznych dla takiego wypadku zarysowań na całym tłumiku motocykla; niezasadność twierdzenia,

że widoczność w miejscu zdarzenia była ograniczona; brak umiejętności wskazania okoliczności zdarzenia, w tym odległości od pojazdu marki A. w chwili zauważenia go, marki lub modelu pojazdu nadjeżdżającego z naprzeciwka), przy równoczesnym przywoływaniu kierującego jako osoby z dużym doświadczeniem; rozbieżność oświadczeń w zakresie stanu technicznego motocykla po zdarzeniu (w zakresie ewentualnego holowania pojazdu).

W dniu 03 lipca 2013r. na zlecenie pozwanego sporządzona została kalkulacja naprawy, określająca koszty naprawy na kwotę 3.970,65 zł brutto. Nadto wycena wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym na kwotę 6.600 zł oraz wartość pojazdu w stanie uszkodzonym 2.200 zł.

Decyzją z dnia 31 lipca 2013r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania.

Pismem z dnia 31 października 2013r. poszkodowany odwołał się od decyzji pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego, a wskutek kolejnej decyzji odmownej z dnia 21 listopada 2013r., pismem z dnia 28 listopada 2013r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4.500 zł tytułem bezspornego odszkodowania za szkodę majątkową. Strona pozwana pismem z dnia 16 grudnia 2013r. poinformowała, że nie widzi podstaw do zmiany podjętej decyzji.

Zakres uszkodzeń motocykla Y. o nr rej. (...) wskazuje, że uszkodzenia te powstały w co najmniej dwóch zdarzeniach. Brak możliwości ustalenia sposobu przemieszczania się pojazdu powoda po jego przewróceniu się na prawy bok oraz miejsca zatrzymania się na drodze w usytuowaniu pokolizyjnym.

Dowody:

- **oświadczenie sprawy szkody z 16.07.2013r. k.9-10,**
- **oświadczenie z 22.06.2013r. w aktach szkody nr 01/ (...),**
- **zgłoszenie szkody w aktach szkody nr 01/ (...),**
- **dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody nr 01/ (...),**
- **dokumentacja na płycie CD k.6,**
- **wycena z dnia 03.07.2013r. k. 11-15,**
- **kalkulacja naprawy z 03.07.2013r. k.16-19,**
- **notatka służbowa z 11.07.2013r. k.20-47,**
- **decyzja z dnia 31.07.2013r. k. 48,**
- **pełnomocnictwo k.49,**
- **odwołanie z dnia 31.10. 2013r. k. 50-51,**
- **decyzja z dnia 21.11.2013r. k. 52,**
- **wezwanie do zapłaty z dnia 28.11.2013r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 53-54,**
- **decyzja z dnia 16.12.2013r. k. 55,**
- **częściowo zeznania świadka R. G. k. 96-98,**
- **częściowo zeznania świadka M. K. k. 120-121,**
- **częściowo zeznania powoda F. K. k. 121-124,**

- opinia biegłego sądowego R. S. z dnia 4.09.2017r. k. 156-191,

- ustna opinia biegłego sądowego R. S. z dnia 9.01. 2018r. k. 215-217,

- ustna opinia biegłego sądowego R. S. z dnia 15.05.2018r. k 244.

W dniu 2 maja 2014 r. F. K. sprzedał motocykl marki Y. o nr rej. (...) w stanie uszkodzonym.

Dowód:

- umowa kupna-sprzedaży z dnia 2 maja 2014 r. k. 223,

- zeznania powoda F. K. k. 121-124.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie pozwu oparto na podstawie przepisu art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony” (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy należało wskazać, że strona pozwana zakwestionowała zgłoszone przez powoda roszczenie, co do zasady podnosząc, że uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach wskazywanych przez powoda. Akcentując m.in., że brak jest charakterystycznych dla takiej kolizji zarysowań tłumika. Tak sformułowane stanowisko pozwanego zobligowało sąd do dokonania w pierwszej kolejności ustaleń, co do zaistnienia po stronie pozwanej przesłanek odpowiedzialności za powstałą szkodę. Okoliczność ta z kolei, z uwagi na treść wyżej powołanych przepisów wywołała konieczność rozważenia, czy na ubezpieczającym spoczywał obowiązek odszkodowawczy.

Przedstawiony przez powoda przebieg zdarzenia wskazuje, iż swoje roszczenie opierał ona na odpowiedzialności na zasadzie winy, albowiem w myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Dla przypisania pozwanemu odpowiedzialności koniecznym zatem było wykazanie, wystąpienia następujących przesłanek: powstanie szkody rozumianej jako uszczerbek w dobrach prawnie chronionych o charakterze majątkowym, wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym, polegającym na bezprawnym i zawinionym zachowaniu ubezpieczonej R. G., związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem, a szkodą w pojeździe pozwanego.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie sąd ustalił na podstawie korespondujących ze sobą dowodów z przedstawionych przez strony dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie były kwestionowane przez żadną ze stron oraz osobowego materiału dowodowego, jedynie w takim zakresie w jakim korelowały one z dowodami z dokumentów.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy należało zaznaczyć, że z uwagi na stanowisko pozwanego, na powodzie w pierwszej kolejności spoczywał obowiązek wykazania zdarzenia wywołującego szkodę. Zlecona przez

pozwanego opinia, a sporządzona przez J. S. w dniu 11 lipca 2013r. wzbudziła wątpliwości, co do związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 22 czerwca 2013r. a powstałą szkodą w postaci uszkodzenia przedmiotowego motocykla powoda. Wnioski sformułowane w tej opinii poddają pod wątpliwość, by uszkodzenia motocykla powstały tylko wskutek zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego procesu.

Z uwagi na powyższe t.j. zebrany w toku postępowania materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz opinii biegłego sądowego R. S., jak też nieścisłości w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków a także powoda, do oceny osobowego materiału dowodowego, sąd podszedł z dużą ostrożnością. Nieprecyzyjność i niespójność w zeznaniach przesłuchanych osób, co do okoliczności samego zdarzenia jak i powstałych szkód w pojeździe poszkodowanego wywołał konieczność dokonania ustaleń w tym zakresie również w oparciu o inny zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Z uwagi na fakt, że są to okoliczności wymagające wiadomości specjalnych, podstawowe znaczenie dla ich ustalenia miał dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. W tym miejscu należało zauważyć, że biegły sądowy R. S. wydał w niniejszej sprawie jedną pisemną i dwie ustne uzupełniające opinie. Wszystkie te opinie były ze sobą spójne i prowadziły do jednakowych wniosków. Z uwagi na to, że opinia pisemna, a następnie ustna uzupełniająca opinia została zakwestionowana przez stronę powodową, biegły sądowy wyjaśnił w sposób w pełni przekonujący kwestie sporne.

Należy wskazać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 czerwca 2016 r., III AUa 82/16, LEX nr 2084117).

W ocenie sądu opinie biegłego sądowego przedstawiają spójny obraz, nie zawierający żadnych logicznych luk w przedstawionym przez biegłego toku rozumowania. Należało zauważyć, że opinia biegłego sądowego z dnia 4 września 2017r. pod wątpliwość poddawała konsekwencje zdarzenia w postaci uszkodzeń w motocyklu na jakie powołuje się powód. Biegły stwierdził, iż zakres uszkodzeń motocykla Y. o nr rej. (...) wskazuje, że uszkodzenia te powstały w co najmniej dwóch zdarzeniach. Nadto, iż brak jest możliwości ustalenia sposobu przemieszczania się pojazdu powoda po jego przewróceniu się na prawy bok oraz miejsca zatrzymania się na drodze w usytuowaniu pokolizyjnym.

Sąd uznał argumentację biegłego za w pełni przekonującą, konsekwentną i logicznie uargumentowaną, stąd zaaprobował ją w całej rozciągłości. Biegły jest osobą posiadającą wieloletnie doświadczenie zawodowe i brak jest podstaw do kwestionowania jego obserwacji i wniosków w powołanym zakresie.

W świetle opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z dnia 4 września 2017r. zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że do uszkodzeń motocykla wskazanych jako skutek zdarzenia z dnia 22 czerwca 2013r. mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez jego uczestników. Co znamienne w miejscu zdarzenia nie było ograniczonego pola widzenia. Wskutek ominięcia kierującej pojazdu marki A. pomiędzy pojazdami nie doszło do kontaktu. Prowadzący motocykl z uwagi na potrzebę ominięcia samochodu, przewrócił się, jednak w świetle wniosków biegłego sądowego szkody w motocyklu powstały w następstwie więcej niż jednego zdarzenia.

W dniu 9 stycznia 2018r. dopuszczono dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego na okoliczność zarzutów podniesionych w piśmie pozwanego. Biegły wskazał, że nie potrafi rozdzielić uszkodzeń pomiędzy te, które wynikają ze zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania a te, które pochodzą z innych zdarzeń. Ustalił zaś, że do zdarzenia nie mogło dojść w okolicznościach wskazywanych przez uczestników.

W dniu 15 maja 2018r. dopuszczono dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego w celu wyjaśnienia zarzutów podniesionych przez pozwanego i powoda w zakresie założeń przy jakich została wykonana kalkulacja.

Konkludując sąd uznał, że powód nie wykazał, że zdarzenie wywołało wskazane przez niego szkody. Brak zaś zaistnienia tej podstawowej przesłanki odpowiedzialności czyni bezzasadnym dalsze rozważania, zwłaszcza w zakresie ustaleń, co do wysokości szkody. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Reasumując powyższe, sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w oparciu o dowody wskazane powyżej, uznał, że nie sposób pozwanemu zarzucić, że do uszkodzeń w pojeździe powoda doszło na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność osoba posiadająca zawartą z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowę ubezpieczenia oc. W konsekwencji w sprawie nie zaistniały przesłanki dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 22 czerwca 2013r.

W tym stanie rzeczy sąd orzekł, jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważając na to, że w rozpoznawanej sprawie żądania pozwu zostały oddalone w całości, uznać należało, że pozwany wygrał sprawę w całości i tym samym przysługuje jemu zwrot wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu. Na poniesione przez pozwanego koszty postępowania składała się kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego ustalona na podstawie § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490 oraz z 2015 r. poz. 617 i 1078). Nadto kwota 6 zł tytułem opłaty kancelaryjnej (k.126).

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 221/15

ZARZĄDZENIE

Dnia 08.06.2018 r.

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. akta przedłożyć z apelacją, wpływem innych pism lub za 28 dni.

SSR Anita Wolska